

Мила керка Аранска девойка;
Кога бѣше лете со цвекина,
Ми даваше п' една киска цвеке,
Ми велеше Аранска девойка;
„Нѣ ти Марко и ти да разберишъ,
От' ъ сега лето со цвекина!“
Кога бѣше зима со снего'и,
Ми да'аше грутка снего'ита:
„Нѣ ти Марко сега да разберишъ,
От' ъ сега зима со снего'и.“
Съ почудиѣ тога що да чина,
Как' д' излезамъ отъ темна зѣдана.
Ѣ измамиѣ Аранска девойка:
„Извади ме Аранске девойке!
Извади ме отъ темна зѣдана,
Ке те земамъ за млада невеста.“
Съ измами Аранска девойка,
Ме изваде отъ темна зѣдана,
Кога бѣше цар-отъ на ло'еніе,
На ло'еніе во гора зелена;
Та си зеде до три добри коньи,
И си зеде три то'ари азно.
Си ъ качиѣ задъ себе на коня;
Побегнаѣме во Прилепско поле.
Съ застоиѣ на край бѣла чешма,
Да пиеме една студна вода.
Съ опулиѣ въ Аранска девойка,
Кога видоѣ пусто лице цѣрно,
Лице цѣрно, пусти зѣби бѣли,
И ми дойде грозно и не'арно;
Тѣргнаѣ сабя ѣ пресекоѣ гла'а.
Тіе ми сѣ големи гре'о'и.
Кешке неа да ѣ не загубеѣ,
Да донесеѣ во моя-ва кукѣ,
При моя-ва стара мила майка,
Да ѣ дѣржеѣ како мила сестра,
Ке ѣ найдеѣ другаръ спроти неа,
Да не стореѣ големи гре'о'и.
Я не знаеѣ во темна зѣдана,
Ни кога ми сѣнце угрѣваше,